

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 159/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 159/02

Sprawa C-80/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Felixstowe Dock and Railway Company Ltd i in. przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki dochodowe od osób prawnych — Ulga podatkowa — Grupy spółek i konsorcja — Przepisy krajowe umożliwiające przeniesienie strat między spółką należącą do konsorcjum a spółką należącą do grupy, które są powiązane poprzez „spółkę-łącznik” będącą jednocześnie członkiem grupy i konsorcjum — Warunek siedziby „spółki-łącznika” — Dyskryminacja ze względu na miejsce siedziby — Ostateczna spółka dominująca grupy, która ma siedzibę w państwie trzecim i posiada spółki zamierzające dokonać przeniesienia strat za pośrednictwem spółek mających siedzibę w państwach trzecich) 2

2014/C 159/03

Sprawa C-224/12 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów, ING Groep NV, Nederlandsche Bank NV (Odwołanie — Sektor finansowy — Poważne zaburzenia w gospodarce państwa członkowskiego — Pomoc państwa na rzecz grupy bankowej — Forma — Wkład kapitałowy w ramach planu restrukturyzacji — Decyzja — Zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem — Warunki — Zmiana warunków spłaty pomocy państwa — Kryterium inwestora prywatnego) 3

2014/C 159/04	Sprawa C-301/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Cascina Tre Pini s. s. przeciwko Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Lombardia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Consorzio Parco Lombardo della Valle del Ticino, Comune di Somma Lombardo (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Dyrektywa 92/43/EWG — Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty — Zmiana statusu takiego terenu w razie wystąpienia zjawisk zanieczyszczenia lub pogorszenia stanu środowiska — Ustawodawstwo krajowe, które nie przewiduje możliwości żądania takiej zmiany przez osoby zainteresowane — Przyznanie właściwym władzom krajowym uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie wszczęcia z urzędu procedury zmiany statusu)	3
2014/C 159/05	Sprawa C-387/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Hi Hotel HCF SARL przeciwko Uwemu Spoeringowi (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja krajowa w sprawach, których przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu — Czyn popełniony w pierwszym państwie członkowskim polegający na udziale w popełnieniu czynu niedozwolonego, popełnionego na terytorium drugiego państwa członkowskiego — Określenie miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę)	4
2014/C 159/06	Sprawa C-428/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie — Dodatkowy prywatny przewóz towarów — Pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa — Zasady uzyskania zezwolenia na przewóz drogowy — Bezpieczeństwo drogowy i ochrona środowiska)	5
2014/C 159/07	Sprawa C-438/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Irmengard Weber przeciwko Mechthilde Weber [Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 22 pkt 1 — Jurysdykcja wyłączna — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach — Charakter prawa pierwokupu — Artykuł 27 ust. 1 — Zawisłość sporu — Pojęcie roszczeń zgłoszonych między tymi samymi stronami i mających ten sam przedmiot — Relacja między art. 22 pkt 1 i art. 27 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 1 — Sprawy wiążące się ze sobą — Kryteria oceny przy zawieszeniu postępowania]	6
2014/C 159/08	Sprawa C-515/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „4finance” UAB przeciwko Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba, Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — System promocyjny typu „piramida” — Znaczenie ewentualnego świadczenia wykonanego przez konsumentów celem otrzymania wynagrodzenia — Wykładnia pojęcia „świadczenie”)	7
2014/C 159/09	Sprawy połączone od C-516/12 do C-518/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Consiglio di Stato – Włochy) – CTP – Compagnia Trasporti Pubblici SpA przeciwko Regione Campania (sprawy od C-516/12 do C-518/12), Provincia di Napoli (sprawy C-516/12 i C-518/12) [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1191/69 — Publiczne usługi transportu pasażerskiego — Artykuł 4 — Wniosek o zniesienie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych — Artykuł 6 — Prawo do rekompensaty obciążeń finansowych wynikających z wykonywania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych]	7
2014/C 159/10	Sprawa C-559/12 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Republika Francuska przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc w postaci dorozumianej, nieograniczonej gwarancji na rzecz La Poste, wynikająca z posiadanego przez nią statusu podmiotu prawa publicznego — Istnienie gwarancji — Występowanie zasobów państwowych — Korzyść — Ciężar dowodu i standard dowodowy)	8
2014/C 159/11	Sprawy połączone C-43/13 i C-44/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Hauptzollamt Köln przeciwko Kronos Titan GmbH (C-43/13), Hauptzollamt Krefeld przeciwko Rhein-Ruhr Beschichtungs-Service GmbH (C-44/13) (Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych — Produkty niewymienione w dyrektywie 2003/96/WE — Pojęcie „równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego”)	9
2014/C 159/12	Sprawa C-60/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środki własne Unii — Decyzja 2000/597/WE, Euratom — Artykuł 8 — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuł 2, art. 6 oraz art. 9-11 — Odmowa udostępnienia Unii Europejskiej środków własnych — Błędne wiążące informacje taryfowe — Przywóz świeżego czosnku jako czosnku zamrożonego — Możliwość przypisania błędu krajowym organom celnym — Odpowiedzialność finansowa państw członkowskich).	10

2014/C 159/13	Sprawa C-319/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Oberlandesgericht – Niemcy) – Udo Rätzke przeciwko S+K Handels GmbH [Odesłanie prejudycjalne — Energia — Etykiety efektywności energetycznej telewizorów — Rozporządzenie delegowane (UE) nr 1062/2010 — Obowiązki dystrybutorów — Telewizor dostarczony do dystrybutora bez takiej etykiety przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia — Obowiązek etykietowania takiego telewizora przez dystrybutora od chwili rozpoczęcia stosowania rozporządzenia i następczego zaopatrzenia się w etykietę].	10
2014/C 159/14	Sprawa C-550/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Poitiers (Francja) w dniu 25 października 2013 r. – Postępowanie karne przeciwko Jean-Paulowi Grimalowi.	11
2014/C 159/15	Sprawa C-12/14: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Malty	11
2014/C 159/16	Sprawa C-108/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 marca 2014 r. – Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG przeciwko Finanzamt Nordenham	12
2014/C 159/17	Sprawa C-109/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 marca 2014 r. – Finanzamt Hamburg-Mitte przeciwko Marenave Schifffahrts AG	13
2014/C 159/18	Sprawa C-119/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 12 marca 2014 r. – Henricus Cornelis Maria Niessen i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH	13
2014/C 159/19	Sprawa C-122/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena (Hiszpania) w dniu 14 marca 2014 r. – Aktiv Kapital Portfolio Investment przeciwko Angelowi Luisowi Egei Torrerosie.	14
2014/C 159/20	Sprawa C-127/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 18 marca 2014 r. – Andrejs Surmačs przeciwko Finanšu un kapitāla tirgus komisija	14
2014/C 159/21	Sprawa C-128/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 marca 2014 r. – Staatssecretaris van Financiën przeciwko Het Oudeland Beheer BV.	15
2014/C 159/22	Sprawa C-130/14: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	16
2014/C 159/23	Sprawa C-137/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	16
2014/C 159/24	Sprawa C-141/14: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii	18
2014/C 159/25	Sprawa C-145/14: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii	19
2014/C 159/26	Sprawa C-151/14: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Łotewskiej.	19
2014/C 159/27	Sprawa C-154/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-384/09 SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl Metallurgie GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 kwietnia 2014 r. przez SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-Metallurgie GmbH.	20
2014/C 159/28	Sprawa C-164/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 lutego 2014 r. w sprawie T-180/13, Pesquerías Riveirenses i in. przeciwko Radzie, wniesione w dniu 4 kwietnia 2014 r. przez Pesquerías Riveirenses, S.L. i in.	21

Sąd

- 2014/C 159/29 Sprawa T-319/11: Wyrok Sądu z dnia 8 kwietnia 2014 r. – ABN Amro Group przeciwko Komisji [Pomoc państwa — Sektor finansowy — Pomoc mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego — Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Przesłanki zatwierdzenia pomocy — Zakaz nabycia udziałów — Zgodność z komunikatami Komisji dotyczącymi pomocy dla sektora finansowego w kontekście kryzysu finansowego — Proporcjonalność — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia — Prawo własności] 22
- 2014/C 159/30 Sprawa T-356/12: Wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Debonair Trading Internacional przeciwko OHIM – Ibercosmetica (SŌ:UNIC) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SŌ:UNIC — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowe, znaki towarowe SO...?, SO...? ONE, SO...? CHIC i niezarejestrowane słowne znaki towarowe — Względne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Rodzina znaków towarowych — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 — Zasada 15 ust. 2 lit. b) ppkt (iii) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Dopuszczalność sprzeciwu] 22
- 2014/C 159/31 Sprawa T-568/12: Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2014 r. – Golam przeciwko OHIM – Derby Cycle Werke (FOCUS extreme) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego FOCUS extreme — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy FOCUS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] 23
- 2014/C 159/32 Sprawa T-11/07 RENV: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2014 r. – Frucona Košice przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Alkohole i wyroby spirytusowe — Umorzenie zobowiązania podatkowego w ramach zbiorowego postępowania upadłościowego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Utrata interesu prawnego — Decyzja uchylająca i zastępująca zaskarżoną decyzję — Umorzenie postępowania) 24
- 2014/C 159/33 Sprawa T-603/11: Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2014 r. – Ecologistas en Acción przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące realizacji przedsięwzięcia przemysłowego na obszarze chronionym na podstawie dyrektywy 92/43/EWG — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Sprzeciw zgłoszony przez państwo członkowskie — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Wyjątek dotyczący ochrony postępowań sądowych — Informacje o środowisku — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej) 24
- 2014/C 159/34 Sprawa T-192/12: Postanowienie Sądu z dnia 12 marca 2014 r. – PAN Europe przeciwko Komisji [Skarga o stwierdzenie nieważności — Środowisko naturalne — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1143/2011 w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej prochloraz — Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej — Odmowa — Warunki, jakie powinna spełniać organizacja, aby być uprawniona do złożenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej] 25
- 2014/C 159/35 Sprawa T-43/13: Postanowienie Sądu z dnia 20 marca 2014 r. – Donnici przeciwko Parlamentowi (Skarga o odszkodowanie — Posłowie do Parlamentu Europejskiego — Weryfikacja mandatu — Decyzja Parlamentu stwierdzająca nieważność mandatu posła do Parlamentu Europejskiego — Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu wyrokiem Trybunału — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna a w części oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej) 26
- 2014/C 159/36 Sprawa T-57/13: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2014 r. – Club Hotel Loutraki i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Eksploatacja urządzeń do wideoloterii — Przyznanie przez Republikę Grecką wyłącznej licencji — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Pismo skierowane do składających skargę do Komisji — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność) 26
- 2014/C 159/37 Sprawa T-321/13: Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2014 r. – Adorisio i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Pomoc przyznana na rzecz banków w czasie kryzysu — Dokapitalizowanie SNS Reaal i SNS Bank — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Wywłaszczenie posiadaczy obligacji podporządkowanych — Brak interesu prawnego — Brak legitymacji procesowej — Oczywiście niedopuszczalność) 27
- 2014/C 159/38 Sprawa T-129/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 21 lutego 2014 r. przez Carlosa Andresa i 150 innych skarżących od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-15/10 Andres i in. przeciwko EBC 27

2014/C 159/39	Sprawa T-131/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 21 lutego 2014 r. przez Catherine Teughels od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-117/11 Teughels przeciwko Komisji.	29
2014/C 159/40	Sprawa T-138/14: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2014 r. – Chart przeciwko ESDZ	30
2014/C 159/41	Sprawa T-149/14: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Anastasiou przeciwko Komisji i EBC	31
2014/C 159/42	Sprawa T-150/14: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Pavlides przeciwko Komisji i EBC	31
2014/C 159/43	Sprawa T-151/14: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Vassiliou przeciwko Komisji i EBC.	32
2014/C 159/44	Sprawa T-152/14: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Medilab przeciwko Komisji i EBC	32
2014/C 159/45	Sprawa T-157/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – JingAo Solar i in. przeciwko Radzie.	33
2014/C 159/46	Sprawa T-158/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – JingAo Solar i in. przeciwko Radzie.	34
2014/C 159/47	Sprawa T-182/14: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2014 r. – Marzocchi Pompe przeciwko OHIM – Settima Flow Mechanisms (ELIKA).	34
2014/C 159/48	Sprawa T-198/14: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – 100% Capri Italia przeciwko OHIM – Cantoni ITC (100% Capri)	35
2014/C 159/49	Sprawa T-199/14: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Vanbreda Risk & Benefits przeciwko Komisji.	36
2014/C 159/50	Sprawa T-161/11: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2014 r. – High Tech przeciwko OHIM – Vitra Collections (kształt krzesła)	37

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 159/51	Sprawa F-81/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Nieminen przeciwko Radzie (Służba publiczna — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2010 r. — Postępowanie w sprawie awansu za 2011 r. — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Obowiązek uzasadnienia — Porównanie osiągnięć — Administratorzy zatrudnieni na stanowiskach lingwistów i administratorzy zatrudnieni na innych stanowiskach — Kwoty awansu — Stałość trwania osiągnięć)	38
2014/C 159/52	Sprawa F-16/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Camacho-Fernandes przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Choroba zawodowa — Wystawienie na azbest i inne substancje — Komisja lekarska — Odmowa uznania zawodowego podłoża choroby, która doprowadziła do zgonu urzędnika — Prawidłowy charakter opinii komisji lekarskiej — Zasada kolegialności — Mandat — Uzasadnienie — Zasada równego traktowania)	38
2014/C 159/53	Sprawa F-59/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Rouffaud przeciwko EEAS (Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego do zadań pomocniczych — Zmiana kwalifikacji umowy — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Zasada zgodności — Zmiana podstawy zarzutów)	39
2014/C 159/54	Sprawa F-87/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Colart i in. przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Reprezentacja personelu — Porozumienie ramowe między Parlamentem a organizacjami związkowymi i zawodowymi instytucji — Komitet wykonawczy związku zawodowego — Kwestionowanie w ramach związku zawodowego legitymacji i tożsamości osób wchodzących w skład komitetu wykonawczego — Prawo dostępu do elektronicznej skrzynki pocztowej udostępnionej przez instytucję związkowi zawodowemu — Odmowa ponownego ustalenia praw przez instytucję lub uchylecia wszelkiego prawa dostępu do elektronicznej skrzynki pocztowej — Interes prawny — Ocywista niedopuszczalność)	39

2014/C 159/55	Sprawa F-118/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Strack przeciwko Komisji	40
2014/C 159/56	Sprawa F-61/09: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Strack przeciwko Komisji	40

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 159/01)

Ostatnia publikacja:

Dz.U. C 151 z 19.5.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 142 z 12.5.2014

Dz.U. C 135 z 5.5.2014

Dz.U. C 129 z 28.4.2014

Dz.U. C 112 z 14.4.2014

Dz.U. C 102 z 7.4.2014

Dz.U. C 93 z 29.3.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Felixstowe Dock and Railway Company Ltd i in. przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-80/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki dochodowe od osób prawnych — Ulga podatkowa — Grupy spółek i konsorcja — Przepisy krajowe umożliwiające przeniesienie strat między spółką należącą do konsorcjum a spółką należącą do grupy, które są powiązane poprzez „spółkę-łącznik” będącą jednocześnie członkiem grupy i konsorcjum — Warunek siedziby „spółki-łącznika” — Dyskryminacja ze względu na miejsce siedziby — Ostateczna spółka dominująca grupy, która ma siedzibę w państwie trzecim i posiada spółki zamierzające dokonać przeniesienia strat za pośrednictwem spółek mających siedzibę w państwach trzecich)

(2014/C 159/02)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Felixstowe Dock and Railway Company Ltd, Savers Health and Beauty Ltd, Walton Container Terminal Ltd, WPCS (UK) Finance Ltd, AS Watson card Services (UK) Ltd, Hutchison Whampoa (Europe) Ltd, Kruidvat UK Ltd, Superdrug Stores plc

Strona pozwana: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Wykładnia art. 49 i 54 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Przepisy podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Ulga podatkowa – Przepisy krajowe zezwalające na przeniesienie strat poniesionych przez spółkę z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie i posiadaną przez konsorcjum na rzecz innej spółki mającej siedzibę w tym samym państwie i należącej do grupy spółek, z zastrzeżeniem istnienia pomiędzy tymi dwiema spółkami powiązania poprzez spółkę-łącznik należącą jednocześnie do grupy i do konsorcjum – Wymóg, aby spółka-łącznik miała siedzibę w Zjednoczonym Królestwie lub aby prowadziła w Zjednoczonym Królestwie działalność gospodarczą za pomocą stałego zakładu

Sentencja

Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, które dopuszczają, aby spółka będąca rezydentem należąca do grupy mogła uzyskać przeniesienie strat poniesionych przez inną spółkę będącą rezydentem należąca do konsorcjum, jeżeli „spółka-łącznik” należąca jednocześnie do tej grupy i do tego konsorcjum ma siedzibę także w rzeczonym państwie członkowskim, i to niezależnie od siedziby spółek posiadających bezpośrednio lub poprzez spółki pośrednie kapitał spółki-łącznika oraz innych spółek, których dotyczy przeniesienie strat, podczas gdy wykluczają one taką możliwość, jeżeli spółka-łącznik ma siedzibę w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 23.6.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów, ING Groep NV, Nederlandsche Bank NV

(Sprawa C-224/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Sektor finansowy — Poważne zaburzenia w gospodarce państwa członkowskiego — Pomoc państwa na rzecz grupy bankowej — Forma — Wkład kapitałowy w ramach planu restrukturyzacji — Decyzja — Zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem — Warunki — Zmiana warunków spłaty pomocy państwa — Kryterium inwestora prywatnego)

(2014/C 159/03)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, S. Noë i H. van Vliet, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. de Ree, C. Wissels i J. Langer, pełnomocnicy, wspierani przez P. Glazenera, advocaat), ING Groep NV (przedstawiciele: O.W. Brouwer i J. Blockx, advocaten, oraz M. O'Regan, solicitor), De Nederlandsche Bank NV (przedstawiciele: S. Verschuur i H. Gornall, advocaten, oraz M. Petite, avocat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 marca 2012 r. w sprawach połączonych T-29/10 i T-33/10 Królestwo Niderlandów i ING Groep NV przeciwko Komisji, w którym Sąd uwzględnił żądania stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji 2010/608/WE z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 10/09 (ex N 138/09) udzielonej przez Niderlandy na rzecz ING w zakresie instrumentu wsparcia w odniesieniu do aktywów niepiłynnych oraz planu restrukturyzacji (Dz.U. 2010 L 274, s. 139)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) De Nederlandsche Bank NV pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Cascina Tre Pini s.s. przeciwko Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Lombardia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Consorzio Parco Lombardo della Valle del Ticino, Comune di Somma Lombardo

(Sprawa C-301/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Dyrektywa 92/43/EWG — Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty — Zmiana statusu takiego terenu w razie wystąpienia zjawisk zanieczyszczenia lub pogorszenia stanu środowiska — Ustawodawstwo krajowe, które nie przewiduje możliwości żądania takiej zmiany przez osoby zainteresowane — Przyznanie właściwym władzom krajowym uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie wszczęcia z urzędu procedury zmiany tego statusu)

(2014/C 159/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cascina Tre Pini s.s.

Strona pozwana: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Lombardia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Consorzio Parco Lombardo della Valle del Ticino, Comune di Somma Lombardo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Consiglio di Stato – Wykładnia art. 9 i 10 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) – Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty (TZW) – Zmiana statusu TZW w razie wystąpienia zjawisk zanieczyszczenia lub pogorszenia stanu środowiska – Ustawodawstwo krajowe, które nie przewiduje możliwości żądania takiej zmiany przez osoby zainteresowane – Przyznanie właściwym władzom krajowym uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie wszczęcia z urzędu procedury zmiany statusu TZW – Brak okresowej oceny przesłanek zmiany statusu TZW – Brak obowiązku powiadomienia osób zainteresowanych o takiej procedurze

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i art. 11 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, iż właściwe władze państw członkowskich są zobowiązane do zaproponowania Komisji Europejskiej zdeklasowania terenu wpisanego do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, jeżeli do władz tych wpłynął wniosek właściciela nieruchomości położonej na tym terenie, w którym powołuje się on na pogorszenie stanu środowiska tego terenu, pod warunkiem że wniosek ten jest oparty na okoliczności, iż pomimo poszanowania przepisów art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy w jej wersji zmienionej teren ten w sposób definitywny nie może już przyczynić się do ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory lub utworzenia sieci Natura 2000.
- 2) Artykuł 4 ust. 1, art. 9 i art. 11 dyrektywy 92/43, zmienionej Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje uprawnienie do proponowania dostosowania wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty jedynie jednostkom samorządu terytorialnego, a nie przyznaje go – przynajmniej posiłkowo na wypadek bezczynności tych jednostek – państwu, pod warunkiem że ten przydział kompetencji gwarantuje prawidłowe stosowanie przepisów wspomnianej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Hi Hotel HCF SARL przeciwko Uwemu Spoeringowi

(Sprawa C-387/12) ⁽¹⁾

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja krajowa w sprawach, których przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu — Czyn popełniony w pierwszym państwie członkowskim polegający na udziale w popełnieniu czynu niedozwolonego, popełnionego na terytorium drugiego państwa członkowskiego — Określenie miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę)

(2014/C 159/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hi Hotel HCF SARL

Strona pozwana: Uwe Spoering

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesgerichtshof – Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) – Jurysdykcja międzynarodowa w sprawach, których przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu – Czyn popełniony w pierwszym państwie członkowskim polegający na pomocnictwie w popełnieniu czynu niedozwolonego, popełnionego na terytorium drugiego państwa członkowskiego – Określenie miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy kilku domniemanych sprawców spowodowało podnoszoną szkodę w zakresie majątkowych praw autorskich chronionych w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma sąd, przed którym zawisł spór, przepis ten nie umożliwia ustalenia – ze względu na miejsce wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie szkody – jurysdykcji sądu, na którego obszarze właściwości pozwany przed tym sądem sprawca nie działał, lecz umożliwia ustalenie jurysdykcji tego sądu ze względu na miejsce materializacji szkody, pod warunkiem że podnoszona szkoda może się zmaterializować na obszarze właściwości sądu, przed którym zawisł spór. W tej ostatniej sytuacji sąd ten jest właściwy jedynie do rozpoznania powództwa dotyczącego szkody wyrządzonej na terytorium państwa członkowskiego, w którym sąd ten ma swoją siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 10.11.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-428/12) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w przywozie — Dodatkowy prywatny przewóz towarów — Pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa — Zasady uzyskania zezwolenia na przewóz drogowy — Bezpieczeństwo drogowe i ochrona środowiska)

(2014/C 159/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Galindo Martin i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: J. García-Valdecasas Dorrego i Centeno Huerta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 34 i 36 TFUE – Udzielanie zezwoleń na pojazdy silnikowe – Przepisy krajowe wymagające do celów uzyskania „zezwolenia na dodatkowy prywatny przewóz towarów”, by pierwszy pojazd ciężarowy floty był zarejestrowany po raz pierwszy nie wcześniej, niż przed pięcioma miesiącami.

Sentencja

1) Ustanawiając w art. 31 rozporządzeniu FOM/734/2007 z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie ustanowienia przepisów wykonawczych do rozporządzenia wykonawczego do ustawy o organizacji transportu lądowego w zakresie zezwoleń na przewóz drogowy towarów warunek dotyczący pojazdów o dopuszczalnej maksymalnej masie powyżej 3,5 t polegający na tym, że do celów uzyskania zezwolenia na dodatkowy prywatny przewóz towarów pierwszy pojazd floty przedsiębiorstwa nie może mieć więcej niż pięć miesięcy od chwili zarejestrowania po raz pierwszy Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 34 TFUE.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Irmengard Weber przeciwko Mechthilde Weber

(Sprawa C-438/12) (¹)

[Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 22 pkt 1 — Jurysdykcja wyłączna — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach — Charakter prawa pierwokupu — Artykuł 27 ust. 1 — Zawisłość sporu — Pojęcie roszczeń zgłoszonych między tymi samymi stronami i mających ten sam przedmiot — Relacja między art. 22 pkt 1 i art. 27 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 1 — Sprawy wiążące się ze sobą — Kryteria oceny przy zawieszeniu postępowania]

(2014/C 159/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Irmengard Weber

Strona pozwana: Mechthilde Weber

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberlandesgericht München – Wykładnia art. 22 pkt 1, art. 27 i 28 oraz art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) – Zawisłość sporu – Sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami zawisłe przed sądami różnych państw członkowskich – Wykładnia terminów „to samo roszczenie” oraz „te same strony” – Sytuacja, w której pierwsza sprawa została wniesiona przez osobę trzecią przeciwko obu stronom, a druga sprawa została wniesiona przez jedną z tych stron przeciwko drugiej.

Sentencja

- 1) Artykuł 22 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że do kategorii sporów, „których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach”, o której mowa w tym przepisie, należy powództwo, takie jak wytoczone w niniejszej sprawie przed sąd innego państwa członkowskiego, zmierzające do uzyskania stwierdzenia nieważności wykonania prawa pierwokupu obciążającego tę nieruchomość i wywierającego skutki erga omnes.
- 2) Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przed zawieszeniem postępowania na podstawie tego przepisu sąd, przed który później wytoczono powództwo ma obowiązek zbadania, czy z powodu naruszenia jurysdykcji wyłącznej przewidzianej w art. 22 pkt 1 rzeczonego rozporządzenia ewentualne orzeczenie co do istoty wydane przez sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, nie zostanie uznane w innych państwach członkowskich na podstawie art. 35 ust. 1 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „4finance” UAB przeciwko Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba, Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-515/12) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — System promocyjny typu „piramida” — Znaczenie ewentualnego świadczenia wykonanego przez konsumentów celem otrzymania wynagrodzenia — Wykładnia pojęcia „świadczenie”)

(2014/C 159/08)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: „4finance” UAB

Strona pozwana: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba, Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Wykładnia pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22) – System promocyjny typu „piramida” pozwalający konsumentowi, po wpłaceniu symbolicznego udziału, na otrzymywanie wynagrodzenia przede wszystkim za wprowadzenie innych konsumentów, a nie za sprzedaż lub konsumpcję produktów – Wpływ kwoty udziału na zakwalifikowanie systemu jako system promocyjny typu „piramida” – Wielkość proporcji finansowania wynagrodzeń przez udziały nowych konsumentów – Wymóg, aby to wynagrodzenie było w całości lub w znacznej części finansowane poprzez wkłady nowych członków

Sentencja

Punkt 14 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że system promocyjny typu „piramida” stanowi praktykę handlową uznawaną za nieuczciwą w każdych okolicznościach tylko wówczas, gdy system taki wymaga od konsumenta świadczenia finansowego, niezależnie od jego wysokości, w zamian za możliwość otrzymania wynagrodzenia, które jest uzależnione przede wszystkim od wprowadzenia innych konsumentów do systemu, a nie od sprzedaży lub konsumpcji produktów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Consiglio di Stato – Włochy) – CTP – Compagnia Trasporti Pubblici SpA przeciwko Regione Campania (sprawy od C-516/12 do C-518/12), Provincia di Napoli (sprawy C-516/12 i C-518/12)

(Sprawy połączone od C-516/12 do C-518/12) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1191/69 — Publiczne usługi transportu pasażerskiego — Artykuł 4 — Wniosek o zniesienie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych — Artykuł 6 — Prawo do rekompensaty obciążeń finansowych wynikających z wykonywania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych]

(2014/C 159/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CTP – Compagnia Trasporti Pubblici SpA

Strona pozwana: Regione Campania (sprawy od C-516/12 do C-518/12), Provincia di Napoli (sprawy C-516/12 i C-518/12)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Consiglio di Stato – Wykładnia art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1) – Prawo prywatnych przedsiębiorstw do uzyskania rekompensaty obciążeń finansowych wynikających z wykonywania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych – Przedsiębiorstwo transportowe, które nie złożyło do właściwych władz wniosku o zniesienie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych pociągającego za sobą niekorzystne skutki gospodarcze – Zobowiązanie nienależące do zadań z zakresu usług publicznych, które muszą być zniesione przez państwa członkowskie

Sentencja

Artykuły 4 i 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 1893/91 z dnia 20 czerwca 1991 r. należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powstałych przed wejściem w życie rzeczzonego rozporządzenia, powstanie prawa do rekompensaty za obciążenia finansowe wynikające z wykonywania takich zobowiązań jest uzależnione od złożenia przez zainteresowane przedsiębiorstwo wniosku o zniesienie tych zobowiązań oraz od decyzji właściwych władz o utrzymaniu lub zniesieniu w określonym terminie rzeczonych zobowiązań. Natomiast w wypadku zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powstałych po tym dniu, powstanie takiego prawa do rekompensaty nie jest uzależnione od tychże przesłanek.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Republika Francuska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-559/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc w postaci dorozumianej, nieograniczonej gwarancji na rzecz La Poste, wynikająca z posiadanego przez nią statusu podmiotu prawa publicznego — Istnienie gwarancji — Występowanie zasobów państwowych — Korzyść — Ciężar dowodu i standard dowodowy)

(2014/C 159/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter i J. Bousin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę Republiki Francuskiej w przedmiocie stwierdzenia nieważności wydanej przez Komisję w dniu 26 stycznia 2010 r. decyzji 2010/605/UE w sprawie pomocy państwa C 56/07 (ex E 15/05) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa La Poste (Dz.U. L 274, s. 1) – Pomoc rzekomo wprowadzona w życie przez Francję w postaci dorozumianej i nieograniczonej gwarancji na rzecz La Poste, wynikającej z posiadania przez tą spółkę statutu zakładu publicznego o charakterze przemysłowo-handlowym – Zakład niepodlegający przepisom prawa powszechnego regulującym kwestie naprawy i likwidacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji – Istnienie korzyści – Występowanie przeniesienia zasobów państwowych – Ciężar dowodu i standard dowodowy – Zrównanie przesłanek powstania odpowiedzialności państwa z mechanizmem gwarancji

Sentencja

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Hauptzollamt Köln przeciwko Kronos Titan GmbH (C-43/13), Hauptzollamt Krefeld przeciwko Rhein-Ruhr Beschichtungs-Service GmbH (C-44/13)

(Sprawy połączone C-43/13 i C-44/13) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych — Produkty niewymienione w dyrektywie 2003/96/WE — Pojęcie „równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego”)

(2014/C 159/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Hauptzollamt Köln (C-43/13), Hauptzollamt Krefeld (C-44/13)

Strony pozwane: Kronos Titan GmbH (C-43/13), Rhein-Ruhr Beschichtungs-Service GmbH (C-44/13)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesfinanzhof – Wykładnia art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) – Opodatkowanie produktów energetycznych innych niż te, których poziom opodatkowania został określony w dyrektywie – Pojęcie równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego – Możliwość stosowania do produktu wykorzystywanego jako paliwo do ogrzewania opodatkowania przewidzianego dla produktu najbardziej zbliżonego składem chemicznym, jeżeli ten produkt podlega wyższemu opodatkowaniu niż opodatkowanie przewidziane dla paliw do ogrzewania ze względu na fakt, że może być używany jako paliwo silnikowe.

Sentencja

Warunek zawarty w art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zgodnie z którym produkty energetyczne inne niż te, których poziom opodatkowania został określony w tej dyrektywie, są opodatkowane zgodnie z ich wykorzystaniem, według stawki przyjętej dla równoważnego im paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, należy interpretować w ten sposób, że w pierwszej kolejności należy ustalić, czy dany produkt jest wykorzystywany jako paliwo silnikowe, czy jako paliwo do ogrzewania, zanim w drugiej kolejności zostanie ustalone, które z paliw silnikowych lub paliw do ogrzewania, w zależności od danej sytuacji, wymienionych w odpowiedniej tabeli załącznika I do tej dyrektywy jest faktycznie zastępowane przez dany produkt, a jeżeli brak jest takiego paliwa – które z tych paliw silnikowych lub paliw do ogrzewania jest najbardziej do niego zbliżone swoimi właściwościami i przeznaczeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-60/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środki własne Unii — Decyzja 2000/597/WE, Euratom — Artykuł 8 — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuł 2, art. 6 oraz art. 9-11 — Odmowa udostępnienia Unii Europejskiej środków własnych — Błędne wiążące informacje taryfowe — Przywóz świeżego czosnku jako czosnku zamrożonego — Możliwość przypisania błędu krajowym organom celnym — Odpowiedzialność finansowa państw członkowskich)

(2014/C 159/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i L. Flynn, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Brighthouse i J. Beeko, pełnomocnicy, wspierani przez K. Beala QC)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 4 ust. 3 UE, art. 8 decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253, s. 42) oraz art. 2, 6, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 2000/597, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2028/2004 z dnia 16 listopada 2004 r.

Sentencja

- 1) Odmawiając udostępnienia kwoty 20 061 462,11 funtów szterlingów (GBP) dotyczącej należności celnych w przywozie od świeżego czosnku, który został objęty błędną wiążącą informacją taryfową, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 8 decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich oraz art. 2, art. 6, i art. 9-11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 2000/597, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2028/2004 z dnia 16 listopada 2004 r.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Oberlandesgericht – Niemcy) – Udo Rätzke przeciwko S +K Handels GmbH

(Sprawa C-319/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Energia — Etykiety efektywności energetycznej telewizorów — Rozporządzenie delegowane (UE) nr 1062/2010 — Obowiązki dystrybutorów — Telewizor dostarczony do dystrybutora bez takiej etykiety przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia — Obowiązek etykietowania takiego telewizora przez dystrybutora od chwili rozpoczęcia stosowania rozporządzenia i następczego zaopatrzenia się w etykietę]

(2014/C 159/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Thüringer Oberlandesgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Udo Rätzke

Strona pozwana: S+K Handels GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Thüringer Oberlandesgericht – Wykładnia art. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. U. L 314, s. 64) – Zakres stosowania *ratione temporis* – Obowiązek zapewnienia przez dystrybutora, aby każdy telewizor był zaopatrzony w punkcie sprzedaży w dostarczoną przez dostawcę etykietę wskazującą klasę efektywności energetycznej – Telewizory dostarczone do dystrybutora bez etykiety przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia

Sentencja

Artykuł 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zapewnienia przez dystrybutorów, aby każdy telewizor w punkcie sprzedaży był opatrzony etykietą dostarczoną przez dostawców zgodnie z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, ma zastosowanie wyłącznie do telewizorów, które zostały wprowadzone do obrotu, to znaczy wprowadzone do łańcucha sprzedaży po raz pierwszy przez producenta w celu ich dystrybucji od dnia 30 listopada 2011 r.

(¹) Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Poitiers (Francja) w dniu 25 października 2013 r. – Postępowanie karne przeciwko Jean-Paulowi Grimalowi

(Sprawa C-550/13)

(2014/C 159/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Poitiers

Strona w postępowaniu głównym

Jean-Paul Grimal

Postanowieniem z dnia 19 marca 2014 r. Trybunał (druga izba) orzekł, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest oczywiście niedopuszczalny.

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-12/14)

(2014/C 159/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici, D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- uznanie, że obniżając emerytury maltańskie o kwotę emerytury przysługującej urzędnikom służby cywilnej Zjednoczonego Królestwa na podstawie, odpowiednio, Principal Civil Service Pension Scheme, National Health Service Pension Scheme lub Armed Forces Pension Scheme 1975 w odniesieniu do The Royal Air Force, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 46b rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. ⁽²⁾, oraz art. 54 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ⁽³⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stoi na stanowisku, że Malta nie spełniła swoich zobowiązań na podstawie rozporządzeń nr 1408/71 i nr 883/2004 poprzez odliczenie przysługujących urzędnikom służby cywilnej emerytur nabytych na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego od maltańskich emerytur ustawowych. Komisja jest zdania, że systemy emerytalne urzędników służby cywilnej Zjednoczonego Królestwa opierają się na ustawodawstwie i z tego względu objęte są zakresem wspomnianych rozporządzeń. Rozporządzenia te zakazują obniżania emerytury maltańskiej o kwotę emerytury przysługującej urzędnikowi służby cywilnej Zjednoczonego Królestwa. Pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a Maltą nie została zawarta żadna konwencja o zabezpieczeniu społecznym dotycząca emerytur urzędników służby cywilnej Zjednoczonego Królestwa, a żaden załącznik do rozporządzenia nr 1408/71 i rozporządzenia nr 883/2004 nie zawiera wpisu dotyczącego Malty, tak że nie zostały spełnione warunki określone przez te rozporządzenia dla dopuszczenia dalszego stosowania konwencji o zabezpieczeniu społecznym.

Jako że systemy emerytalne urzędników służby cywilnej Zjednoczonego Królestwa są objęte zakresem tych rozporządzeń, art. 46b ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 i art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 zakazują stosowania przepisu prawa krajowego dotyczącego zapobiegania kumulacji świadczeń takiego jak art. 56 Maltese Social Security Act (maltańskiej ustawy o zabezpieczeniu społecznym).

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 28, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 166, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 6 marca 2014 r. – Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG przeciwko
Finanzamt Nordenham**

(Sprawa C-108/14)

(2014/C 159/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG

Strona pozwana: Finanzamt Nordenham

Pytania prejudycjalne

- 1) Według jakiej metody oblicza się (proporcjonalne) odliczenie podatku przez holding wynikające ze świadczeń powodujących naliczenie podatku w związku z pozyskaniem kapitału w celu nabycia udziałów w spółkach zależnych, jeżeli holding później (tak jak zamierzano to od samego początku) świadczy różne usługi podlegające opodatkowaniu na rzecz tych spółek?

- 2) Czy przepis art. 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ dotyczący uznania kilku podmiotów za jednego podatnika stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym (po pierwsze) jedynie osoba prawna – ale nie spółka osobowa – może zostać włączona do przedsiębiorstwa innego podatnika (tzw. podmiotu nadrzędnego) i które (po drugie) zakłada, że ta osoba prawna pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym (w rozumieniu stosunku nadrzędności i podporządkowania) „włączona jest do przedsiębiorstwa podmiotu nadrzędnego”?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: czy podatnik może powoływać się bezpośrednio na art. 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 6 marca 2014 r. – Finanzamt Hamburg-Mitte przeciwko Marenave Schiffahrts AG**

(Sprawa C-109/14)

(2014/C 159/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Finanzamt Hamburg-Mitte

Strona pozwana: Marenave Schiffahrts AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Według jakiej metody oblicza się (proporcjonalne) odliczenie podatku przez holding wynikające ze świadczeń powodujących naliczenie podatku w [Or. 2] związku z pozyskaniem kapitału w celu nabycia udziałów w spółkach zależnych, jeżeli holding później (tak jak zamierzano to od samego początku) świadczy różne usługi podlegające opodatkowaniu na rzecz tych spółek?
- 2) Czy przepis art. 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ dotyczący uznania kilku podmiotów za jednego podatnika stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym (po pierwsze) jedynie osoba prawna – ale nie spółka osobowa – może zostać włączona do przedsiębiorstwa innego podatnika (tzw. podmiotu nadrzędnego) i które (po drugie) zakłada, że ta osoba prawna pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym (w rozumieniu stosunku nadrzędności i podporządkowania) „włączona jest do przedsiębiorstwa podmiotu nadrzędnego”?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: czy podatnik może powoływać się bezpośrednio na art. 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim
(Niemcy) w dniu 12 marca 2014 r. – Henricus Cornelis Maria Niessen i in. przeciwko Condor
Flugdienst GmbH**

(Sprawa C-119/14)

(2014/C 159/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Henricus Cornelis Maria Niessen, Angélique Francisca Niessen Steeghs, Melissa Alexandra Johanna Niessen, Kenneth Gerardus Henricus Niessen

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena (Hiszpania) w dniu 14 marca 2014 r. – Aktiv Kapital Portfolio Investment przeciwko Angelowi Luisowi Egei Torregrosie

(Sprawa C-122/14)

(2014/C 159/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aktiv Kapital Portfolio Investment

Strona pozwana: Angel Luis Egea Torregrosa

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę 93/13/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak hiszpańskie przepisy, które nie zezwalają na przeprowadzenie z urzędu kontroli – [in] limine litis, w późniejszym postępowaniu egzekucyjnym, sądowego tytułu egzekucyjnego tj. postanowienia wydanego przez sąd, kończącego postępowanie nakazowe z powodu braku złożenia sprzeciwu – nieuczciwych warunków zawartych w umowie stanowiącej podstawę wydania postanowienia, którego egzekucji się żąda, skoro według prawa krajowego zachodzi powaga rzeczy osądzonej zgodnie z art. 551 oraz 552 w związku z art. 816 ust. 2 LEC.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 18 marca 2014 r. – Andrejs Surmačs przeciwko Finanšu un kapitāla tirgus komisija

(Sprawa C-127/14)

(2014/C 159/20)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andrejs Surmačs

Strona pozwana: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim wyliczenie osób, które należy uważać za powiązane z instytucją kredytową i którym należy odmówić wypłaty gwarantowanego odszkodowania, jest wyliczeniem wyczerpującym?
- 2) Czy za kierownika instytucji kredytowej lub jedną z innych osób wymienionych w pkt 7 załącznika I do dyrektywy należy uznać osobę, która zgodnie z opisem stanowiska ma prawo planowania, koordynowania i nadzorowania określonej dziedziny działalności instytucji kredytowej lub sprawowanie określonej funkcji, lecz nie w odniesieniu do działalności instytucji kredytowej jako całości, i która nie ma możliwości wydawania poleceń lub podejmowania decyzji wiążących dla innych osób? Czy należy w tym zakresie brać pod uwagę, co obejmuje dana dziedzina działalności instytucji kredytowej lub dana funkcja?
- 3) Czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może odmówić wypłaty gwarantowanego odszkodowania osobie, która – zgodnie z zakresem uprawnień i obowiązków na danym stanowisku zawartym w opisie tego stanowiska – nie może być uznana za kierownika, ale faktycznie ma wpływ na decyzje osób kierujących instytucją kredytową lub osób osobiście odpowiedzialnych za tę instytucję? Czy w tym kontekście może mieć znaczenie wpływ o charakterze wyłącznie nieformalnym, wynikający z autorytetu, kompetencji lub wiedzy takiej osoby w odniesieniu do działalności instytucji kredytowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 5

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 18 marca 2014 r. – Staatssecretaris van Financiën przeciwko Het Oudeland
Beheer BV**

(Sprawa C-128/14)

(2014/C 159/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: Het Oudeland Beheer BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do podstawy opodatkowania z tytułu dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. a) tej dyrektywy nie należy koszt wytworzenia gruntu i innych materiałów, za które podatnik zapłacił podatek VAT z tytułu ich nabycia (w tym wypadku: przez ustanowienie prawa rzeczowego dające uprawnionemu prawo do korzystania z nieruchomości)? Czy jest inaczej, jeżeli na podstawie przepisów prawa krajowego – bez względu na to czy są one w tym zakresie zgodne z szóstą dyrektywą VAT, czy też nie – podatnik odliczył ten podatek przy okazji nabycia?
- 2) Czy w przypadku takim jak niniejszy, w którym wraz z zabudową zostały nabyte wraz z ustanowieniem prawa rzeczowego w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy VAT, art. 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że do podstawy opodatkowania dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. a) szóstej dyrektywy VAT należy wartość czynszu, czyli wartość kwot wymagających corocznie uiszczenia przez cały okres istnienia prawa rzeczowego lub wymagających jeszcze uiszczenia w pozostałym okresie istnienia tego prawa?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-130/14)**

(2014/C 159/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, J.-F. Brakeland, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy odmawiające podatnikom niebędącym rezydentami, którzy uzyskują dochody w całości lub prawie w całości w Belgii (Region Waloński), zastosowania obniżenia podatku w zakresie podatku od osób fizycznych przyznanego podatnikom będącym rezydentami zamieszkałymi w Regionie Walońskim na mocy dekretu z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie utworzenia Caisse d'Investissement de Wallonie oraz obniżenia podatku od osób fizycznych w przypadku subskrypcji akcji lub obligacji Kasy, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz na mocy art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy dekretu Regionu Walońskiego z dnia 3 kwietnia 2009 r. obniżenie podatku w związku z subskrypcją akcji lub obligacji wydanych przez Caisse d'Investissement de Wallonie jest przyznawane jedynie rezydentom Regionu Walońskiego. Komisja uważa, że tego rodzaju przepis stanowi dyskryminację względem podatników niebędących rezydentami, którzy uzyskują dochody w całości lub prawie w całości w Belgii. W konsekwencji przepis ten jest niezgodny z art. 45 TFUE i 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w wykładni Trybunału w sprawach Schumacker⁽¹⁾ i Wielockx⁽²⁾.

⁽¹⁾ Wyrok Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31.

⁽²⁾ Wyrok Wielockx, C-80/94, EU:C:1995:271.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec**(Sprawa C-137/14)**

(2014/C 159/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2011/92”) oraz art. 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2010/75”), w ten sposób, że

- uznała, iż przepisy dyrektywy 2011/92 zasadniczo nie przyznają żadnych praw podmiotowych, przez co w znacznej mierze wyłączyła ich dochodzenie na drodze sądowej przez jednostki [§ 113 ust. 1 Verwaltungsgerichtsordnung (ustawy o ustroju sądów administracyjnych)];
- ograniczyła możliwość stwierdzenia nieważności decyzji ze względu na uchybienia proceduralne do wypadków całkowitego braku wymaganej oceny oddziaływania na środowisko lub braku wymaganej oceny wstępnej [§ 4 ust.1 Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz (ustawy o środkach zaskarżenia w dziedzinie środowiska, zwanej dalej „UmwRG”) oraz do wypadku, w którym strona skarżąca udowodni, że dane uchybienie proceduralne miało wpływ rozstrzygnięcie zawarte w decyzji [§ 46 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym, zwanej dalej „VwVfG”) i że sytuacja prawna strony skarżącej uległa zmianie;
- ograniczyła czynną legitymację procesową i zakres kontroli sądowej do zarzutów, które zostały podniesione w terminie przewidzianym na zgłaszanie zarzutów w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do wydania decyzji (§ 2 ust. 3 UmwRG i § 73 ust. 6 VwVfG), oraz
- w odniesieniu do postępowań wszczętych po dniu 25 czerwca 2005 r. i zakończonych przed dniem 12 maja 2011 r. ograniczyła czynną legitymację procesową organizacji ochrony środowiska do przepisów, które przyznają prawa jednostkom (§ 2 ust. 1 w związku z § 5 ust. 1 UmwRG);
- w odniesieniu do postępowań wszczętych po dniu 25 czerwca 2005 r. i zakończonych przed dniem 12 maja 2011 r. ograniczyła zakres kontroli sądowej środków zaskarżenia wnoszonych przez organizacje ochrony środowiska do przepisów, które przyznają prawa jednostkom (§ 2 ust. 1 w dawnym brzmieniu w związku z § 5 ust. 1 UmwRG);
- generalnie wyłączyła wszelkie postępowania administracyjne wszczęte przed dniem 25 czerwca 2005 r. z zakresu zastosowania UmwRG (§ 5 ust.1 UmwRG).

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podniosła zasadniczo następujące zarzuty:

Strona pozwana naruszyła obowiązek lojalnej współpracy zarówno pod względem temporalnym, jak i co do istoty. Podjęcie próby wyciągnięcia wniosków z wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie C-115/09⁽¹⁾ zajęło jej bowiem ponad 18 miesięcy. W odniesieniu do istoty przepisy przyjęte przez stronę pozwaną są niewystarczające oraz stoją w sprzeczności z przytoczonym wyżej orzeczeniem, a także z wyrokiem Trybunału w sprawie Altrip⁽⁴⁾.

W odniesieniu do ochrony sądowej przyznanej jednostkom Republika Federalna Niemiec w dalszym ciągu ogranicza wszelką kontrolę sądową do zgodności z przepisami przyznającymi prawa podmiotowe w rozumieniu tzw. „Schutznormtheorie” (teorii przepisu ochronnego). Dalsze ograniczenia dotyczą zarówno ochrony prawnej jednostek, jak i organizacji. I tak w UmwRG przewidziano możliwość stwierdzenia nieważności decyzji o udzieleniu pozwolenia jedynie w wypadku, gdy ocena oddziaływania na środowisko nie została przeprowadzona, ale nie w wypadku, gdy ocena ta została przeprowadzona w nieprawidłowy sposób.

Ponadto w Niemczech przewidziano możliwość stwierdzenia nieważności wydanej z naruszeniem przepisów proceduralnych decyzji w przedmiocie oceny oddziaływania na środowisko, która to decyzja została zaskarżona przez jednostki, jedynie w sytuacji, gdy strona skarżąca wykaże konkretnie, że bez owego naruszenia przepisów proceduralnych treść tej decyzji byłaby inna i gdy naruszenie przepisów proceduralnych ma istotny wpływ na materialnoprawną sytuację strony skarżącej.

Co więcej, w postępowaniach sądowych wykluczone jest podnoszenie przez organizacje zarzutów, które nie zostały podniesione już w postępowaniu administracyjnym. Wreszcie UmwRG w nowym brzmieniu oraz odnośne orzecznictwo sądów niemieckich nie spełniają, w odniesieniu do kluczowych kwestii, wymogów dyrektywy 2011/92, które zostały doprecyzowane w wyrokach Trybunału w sprawach Trianel i Altrip.

Ponadto z temporalnego zakresu zastosowania UmwRG wykluczono postępowania, które zostały wszczęte przed wejściem w życie tej dyrektywy.

Te istotne ograniczenia generalnie stoją w sprzeczności z celem dyrektywy 2011/92, jakim jest zapewnienie szerokiej ochrony sądowej zgodnie z art. 9 ust. 2 i 3 konwencji z Aarhus.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 334, s. 17.

⁽³⁾ Wyrok BUND, C-115/09, EU:C:2011:289.

⁽⁴⁾ Wyrok Altrip, C-72/12, EU:C:2013:712.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii**(Sprawa C-141/14)**

(2014/C 159/24)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, P. Michajłowa, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi, aby Trybunał orzekł, że:

- nie włączając w całości terenów ornitologicznie istotnego miejsca do obszaru specjalnej ochrony „Kaliakra”, Republika Bułgarii nie zakwalifikowała jako obszaru specjalnej ochrony najodpowiedniejszych pod względem ilości i powierzchni terenów w celu ochrony gatunków biologicznych określonych w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE⁽¹⁾ oraz ochrony regularnie występujących gatunków wędrownych, niewymienionych w załączniku I, na lądowym i morskim obszarze geograficznym, w odniesieniu do którego stosuje się dyrektywę 2009/147/WE. W konsekwencji w ten sposób Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/147/WE.
- Zatwierdzając przedsięwzięcia spółek AES Geo Enerdzi OOD, Uindtech OOD, Brestiom OOD, Disib OOD, Eko Enerdzi OOD i Longman inwestmynt OOD w odniesieniu do terenu ornitologicznie istotnego miejsca „Kaliakra”, którego nie zakwalifikowano jako obszaru specjalnej ochrony, a powinno ono być zakwalifikowane jako obszar specjalnej ochrony, Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2009/147/WE w świetle jego wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-96/98 i C-374/98.
- Zatwierdzając przedsięwzięcia (spółek Kaliakra uind pauyr AD, EWN Enertrag Kawarna OOD, CID-Atlas EOOD, Wertikał-Petkow i s-ie OOD oraz pole golfowe i kurort spa spółki Trejszyn klifs golf end spa rezort OOD) na terenie obszaru specjalnej ochrony „Kaliakra”, na terenie mającym znaczenie dla Unii „Kompleks Kaliakra” oraz na terenie obszaru specjalnej ochrony „Belite Skali”, Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG⁽²⁾ w świetle jej wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-117/03 i C-244/05, ponieważ nie przyjęła odpowiednich środków w celu uniknięcia pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary.
- Nie oceniając w sposób odpowiedni skumulowanych skutków przedsięwzięć (spółek AES Geo Enerdzi OOD, Uindtech OOD, Brestiom OOD, Disib OOD, Eko Enerdzi OOD i Longman inwestmynt OOD) zatwierdzonych dla terenów ornitologicznie istotnego miejsca „Kaliakra”, którego nie zakwalifikowano jako obszaru specjalnej ochrony, Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 2 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 i 3 oraz w związku z załącznikiem III pkt 1 lit. b) dyrektywy 2011/92/UE⁽³⁾.
- Republika Bułgarii zostaje obciążona kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Bułgarii nie zakwalifikowała terenów obszaru specjalnej ochrony „Kaliakra” w granicach ornitologicznie istotnego miejsca „Kaliakra”, co stanowi naruszenie dyrektywy w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.

Zatwierdzając szereg przedsięwzięć związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na obszarze specjalnej ochrony „Kaliakra”, na obszarze specjalnej ochrony „Belite skali” oraz na terenie mającym znaczenie dla Unii „Kompleks Kaliakra”, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz z dyrektywy w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, ponieważ dopuściła do zniszczenia lub istotnego pogorszenia stanu priorytetowych unikalnych siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków oraz do niepokojenia gatunków, a także nie wzięła pod uwagę skumulowanych skutków dużej liczby przedsięwzięć.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, Dz. U. L 20, s. 7.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Dz. U. L 206, s. 7 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 102.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, Dz. U. L 26, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii**(Sprawa C-145/14)**

(2014/C 159/25)

*Język postępowania: bułgarski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrowa, E. Sanfrutos Cano)*Strona pozwana:* Republika Bułgarii**Żądania strony skarżącej**

Komisja Europejska wnosi o:

- stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 14 dyrektywy Rady 1999/31/WE ⁽¹⁾ z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, ponieważ nie przyjęła niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że istniejące w kraju składowiska odpadów będą mogły nadal funkcjonować począwszy od dnia 16 lipca 2009 r., wyłącznie jeśli będą spełniały wymogi określone w dyrektywie;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odpowiedziach na uzasadnioną opinię (ostatnie z dnia 16 lipca 2013 r. oraz z dnia 10 lutego 2014 r.) bułgarskie organy państwowe przyznały, że w Republice Bułgarii aktualnie eksploatowanych jest ponad 100 składowisk odpadów, które nie spełniają odpowiednich wymogów, określonych w art. 14 dyrektywy 1999/31/WE.

W konsekwencji Komisja uważa za niezbędne wniesienie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom wynikającym z tego przepisu przez Republikę Bułgarii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Łotewskiej**(Sprawa C-151/14)**

(2014/C 159/26)

*Język postępowania: łotewski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Rubene i H. Støvlbæk)*Strona pozwana:* Republika Łotewska**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że nie można przyjąć, iż zadania notariusza, tego rodzaju jak uregulowane obecnie w systemie prawnym Łotwy stanowią wykonywanie władzy publicznej państwa członkowskiego w rozumieniu odstępstwa ustanowionego w art. 51 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i stwierdzenie w związku z tym, że poprzez wymóg posiadania obywatelstwa dla celów powołania notariusza przepisy Republiki Łotewskiej stanowią dyskryminację ze względu na obywatelstwo zakazaną na podstawie art. 49 traktatu,
- stwierdzenie, że uzależniając powołanie notariusza od spełnienia wymogu posiadania obywatelstwa Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 traktatu,
- obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że wymóg posiadania obywatelstwa dla celów dostępu do zawodu notariusza jest dyskryminujący i stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości. W związku z tym Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zadania powierzone notariuszowi na mocy przepisów Republiki Łotewskiej nie są ze swej natury związane z wykonywaniem władzy publicznej. W związku z tym wymóg posiadania obywatelstwa dla celów dostępu do zawodu notariusza nie może być uzasadniony poprzez odstępstwo przewidziane w art. 51 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-384/09
SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl Metallurgie GmbH przeciwko Komisji Europejskiej,
wniesione w dniu 2 kwietnia 2014 r. przez SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-
Metallurgie GmbH**

(Sprawa C-154/14 P)

(2014/C 159/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-Metallurgie GmbH (przedstawiciele: adwokaci Dr A. Birnstiel i Dr S. Janka)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gigaset AG, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, w zakresie, w jakim oddala on żądania wnoszących odwołania i uwzględnienie wszystkich żądań podniesionych w pierwszej instancji;
2. posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku w części;
3. w dalszej kolejności, posiłkowo, uchylenie grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie w art. 2 lit. f) i g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 lipca 2009 r., według uznania Trybunału;
4. w dalszej kolejności, posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu;
5. w odniesieniu do każdego z żądań opisanych w pkt 1–4, obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą zasadniczo cztery zarzuty:

1. Twierdzą one, że wyrok Sądu jest błędny pod względem prawnym i należy go uchylić, gdyż nie wzięto w nim pod uwagę, że w postępowaniu prowadzącym do nałożenia grzywiny strona pozwana naruszyła istotne gwarancje procesowe skarżących, takie jak prawo do bycia wysłuchanym. Utrzymując w mocy ocenę strony pozwanej także Sąd naruszył zasadę proporcjonalności i zakaz przedwczesnej oceny dowodów.
2. Sąd nie wziął także pod uwagę okoliczności, że poprzez swą decyzję i nałożenie grzywien na kilka grup obciążonych odpowiedzialnością podmiotów strona pozwana błędnie zastosowała art. 101 TFUE i naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, wobec czego także Sąd wydał orzeczenie błędne pod względem prawnym w odniesieniu do zastosowania pojęcia podmiotu gospodarczego i zakresu prawnego obowiązku uzasadnienia.
3. Ponadto w swym wyroku Sąd naruszył zasadę jasności sankcji oraz zasadę indywidualizacji kar i sankcji przez to, że utrzymał w mocy decyzję pozwanej.

4. Wreszcie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo, uznając ich argumenty uzupełniające za nowe, a tym samym niedopuszczalne, mimo że stosowne zarzuty zostały przez nie podniesione już w skardze.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 lutego 2014 r. w sprawie T-180/13,
Pesquerías Riveirenses i in. przeciwko Radzie, wniesione w dniu 4 kwietnia 2014 r. przez Pesquerias
Riveirenses, S.L. i in.**

(Sprawa C-164/14 P)

(2014/C 159/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Pesquerias Riveirenses, S.L., Pesquera Campo de Marte, S.L., Pesquera Anpajo, S.L., Arrastreros del Barbanza, S.A., Martinez Pardavila e Hijos, S.L., Lijo Pesca, S.L., Frigoríficos Hermanos Vidal, S.A., Pesquera Boteira, S.L., Francisco Mariño Mos y Otros, C.B., Juan Antonio Pérez Vidal y Hermano, C.B., Marina Nalda, S.L., Portillo y Otros, S.L., Vidiña Pesca, S.L., Pesca Hermo, S.L., Pescados Oubiña Perez, S.L., Manuel Pena Graña, Campo Eder, S.L., Pesquera Laga, S.L., Pesquera Jalisco, S.L., Pesquera Jopitos, S.L., Pesca-Julimar, S.L. (przedstawiciel: adwokat J. Tojeiro Sierto)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie postanowienia Sądu odrzucającego jako niedopuszczalną wniesioną przez wnoszące odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾ oraz wydanie nowego orzeczenia uznającego dopuszczalność wspomnianej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Istnienie bezpośredniego oddziaływania – naruszenie art. 263 TFUE

Artykuł 263 akapit czwarty TFUE stanowi, że „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na [...] akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych”. W tym celu bezpośrednie oddziaływanie i brak środków wykonawczych są dwoma odmiennymi wymogami, a istotna dla ustalenia bezpośredniego oddziaływania zaskarżonego aktu kwestia uprawnień dyskrejonalnych państwa jest natomiast nieistotna dla ustalenia, czy akt krajowy można uznać za „środek wykonawczy” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

Wnoszące odwołanie uważają, że istnieje jasne i bezpośrednie oddziaływanie pomiędzy nimi, jako armatorami rybołówstwa poławiającymi błękitka, a rozporządzeniem, które ustanawia połowy tego gatunku i połowy te ogranicza. Zarządzanie zasobami błękitka jest dokonywane corocznie przez UE w drodze TAC (całkowitego dopuszczalnego połowu) i zdaniem wnoszących odwołanie ustalenie wspomnianych TAC jest nieprawidłowe, ponieważ nie uwzględnia najnowszych istniejących zaleceń naukowych i w konsekwencji fakt zarządzania błękitkiem jako jednym rodzajem zasobów, a nie jako dwoma odrębnymi zasobami powoduje, że całkowity dopuszczalny połów jest mniejszy od tego, jaki powinien przypadać wnoszącym odwołanie w wypadku gdyby zarządzano zasobami oddzielnie na północy i na południu. Przy wspomnianym ustalaniu TAC nie może mieć miejsca żaden późniejszy przydział uprawnień do połowów ze strony państw ani sposób zarządzania wykorzystany do ich rozdziału, ponieważ ich rozdział jest zawsze dokonywany na podstawie TAC pierwotnie ustalonego przez UE i w konsekwencji jedyny wybór lub alternatywa, jaką mają skarżące, aby okazać swój brak zgody na wspomniany TAC i na sposób jego ustanawiania lub zarządzanie rybołówstwem, polega na wniesieniu środków odwoławczych do europejskich sądów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 40/2013 z dnia 21 stycznia 2013 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2013 r. dostępne w wodach UE oraz – dla statków UE – na określonych wodach nienależących do UE w odniesieniu do pewnych stad ryb oraz grup stad ryb, które są przedmiotem negocjacji lub umów międzynarodowych (Dz.U. L 23, s. 54).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 8 kwietnia 2014 r. – ABN Amro Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-319/11) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Sektor finansowy — Pomoc mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego — Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Przesłanki zatwierdzenia pomocy — Zakaz nabycia udziałów — Zgodność z komunikatami Komisji dotyczącymi pomocy dla sektora finansowego w kontekście kryzysu finansowego — Proporcjonalność — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia — Prawo własności]

(2014/C 159/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABN Amro (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler i P. van den Berg)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i S. Noë, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji 2011/823/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie środków pomocy C 11/09 (ex NN 53b/08, NN 2/10 i N 19/10) wdrożonych przez państwo niderlandzkie na rzecz ABN Amro NV (utworzonej w wyniku połączenia Fortis Bank Nederland i ABN Amro N) (Dz.U. L 333, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ABN Amro Group NV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2014 r. – Debonair Trading Internacional przeciwko OHIM – Ibercosmetica (SÔ:UNIC)

(Sprawa T-356/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SÔ:UNIC — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowe, znaki towarowe SO...?, SO...? ONE, SO...? CHIC i niezarejestrowane słowne znaki towarowe — Względne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Rodzina znaków towarowych — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 — Zasada 15 ust. 2 lit. b) ppkt (iii) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Dopuszczalność sprzeciwu]

(2014/C 159/30)

Język postępowania: angielski

StronyStrona skarżąca: Debonair Trading Internacional Ld^a (Funchal, Madera) (przedstawiciel: adwokat T. Alkin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Ibercosmetica, SA de CV (Meksyk, Meksyk)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 czerwca 2012 r. (sprawa R 1033/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Debonair Trading Internacional Ld^a a Ibercosmetica, SA de CV.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 4 czerwca 2012 r. (sprawa R 1033/2011-4) w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza odrzuciła jako niedopuszczalny sprzeciw oparty na art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w stosunku do oznaczeń powołanych przez Debonair Trading Internacional Ld^a odnośnie do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2014 r. – Golam przeciwko OHIM – Derby Cycle Werke (FOCUS extreme)

(Sprawa T-568/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego FOCUS extreme — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy FOCUS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 159/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sofia Golam (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Trovas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Derby Cycle Werke GmbH (Cloppenburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Gedert)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 października 2012 r. (sprawa R 2327/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Derby Cycle Werke GmbH a Sofią Golam.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sofia Golam zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2014 r. – Frucona Košice przeciwko Komisji**(Sprawa T-11/07 RENV) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Alkohole i wyroby spirytusowe — Umorzenie zobowiązania podatkowego w ramach zbiorowego postępowania upadłościowego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Utrata interesu prawnego — Decyzja uchylająca i zastępująca zaskarżoną decyzję — Umorzenie postępowania)**

(2014/C 159/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frucona Košice a.s. (Koszyce, Słowacja) (przedstawiciele: K. Lasok, QC, J. Holmes i B. Hartnett, barristers, oraz adwokat O. Geiss)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: St. Nicolaus – trade a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciel: adwokat N. Smaho)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2007/254/WE z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 25/05 (ex NN 21/05) przyznanej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s. (Dz.U. 2007, L 112, s. 14).

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Frucona Košice a.s.
- 3) St. Nicolaus – trade a.s. pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Postanowienie Sądu z dnia 27 marca 2014 r. – Ecologistas en Acción przeciwko Komisji**(Sprawa T-603/11) ⁽¹⁾****(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące realizacji przedsięwzięcia przemysłowego na obszarze chronionym na podstawie dyrektywy 92/43/EWG — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Sprzeciw zgłoszony przez państwo członkowskie — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Wyjątek dotyczący ochrony postępowań sądowych — Informacje o środowisku — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)**

(2014/C 159/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ecologistas en Acción-CODA (Madryt, Hiszpania), (przedstawiciel: adwokat J. Doreste Hernández)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i I. Martínez del Peral, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo S. Centeno Huerta, a następnie M. J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 23 września 2011 r. odmawiającej udzielenia stronie skarżącej dostępu do określonych dokumentów dotyczących zatwierdzenia przedsięwzięcia budowy portu w Granadilli (Teneryfa, Hiszpania) przekazanych Komisji przez władze hiszpańskie w ramach zastosowania dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Ecologistas en Acción-CODA* pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 12 marca 2014 r. – PAN Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-192/12) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Środowisko naturalne — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1143/2011 w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej prochloraz — Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej — Odmowa — Warunki, jakie powinna spełniać organizacja, aby być uprawniona do złożenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej]

(2014/C 159/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Rutteman)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Oliver i P. Ondrůšek, następnie P. Ondrůšek, J. Tomkin i L. Pignataro-Nolin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 9 marca 2012 r. odrzucającej jako niedopuszczalny wniosek skarżącej o ponowne zbadanie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1143/2011 z dnia 10 listopada 2011 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej prochloraz, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 i decyzji Komisji 2008/934/WE (Dz.U. L 293, s. 26).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 30.6.2012

Postanowienie Sądu z dnia 20 marca 2014 r. – Donnici przeciwko Parlamentowi**(Sprawa T-43/13) ⁽¹⁾****(Skarga o odszkodowanie — Posłowie do Parlamentu Europejskiego — Weryfikacja mandatu — Decyzja Parlamentu stwierdzająca nieważność mandatu posła do Parlamentu Europejskiego — Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu wyrokiem Trybunału — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna a w części oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej)**

(2014/C 159/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Beniamino Donnici (Castrolibero, Włochy.) (przedstawiciele: adwokaci V. Vallefucio i J. M. Van Gyseghem)

Strona pozwana: Parlament Europejski (N. Lorenz i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu naprawienie szkody poniesionej przez skarżącego w związku z wydaniem przez Parlament decyzji z dnia 24 maja 2007 r. dotyczącej weryfikacji jego mandatu, której nieważność stwierdzono wyrokiem Trybunału z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawach połączonych C-393/07 i C-9/08 Włochy i Donnici przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. s. I-3679

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Beniamino Donnici zostaje obciążony kosztami niniejszego postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2014 r. – Club Hotel Loutraki i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-57/13) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Eksploatacja urządzeń do wiedeoloterii — Przyznanie przez Republikę Grecką wyłącznej licencji — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Pismo skierowane do składających skargę do Komisji — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)**

(2014/C 159/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Club Hotel Loutraki AE (Loutraki, Grecja); Vivere Entertainment AE (Ateny, Grecja); Theros International Gaming, Inc. (Patras, Grecja); Elliniko Casino Kerkyras (Ateny); Casino Rodos (Rodos, Grecja); i Porto Carras AE (Alimos, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Afonso i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciel: E.M. Mamouna, pełnomocnik); i Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP) (Ateny) (przedstawiciele: początkowo K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitor, L. Van den Hende i M. Sánchez Rydelski, adwokaci, a następnie M. Petite i A. Tomtsis, adwokaci)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, która zdaniem skarżących jest zawarta w piśmie Komisji z dnia 29 listopada 2012 r. odnoszącym się do skierowanej przez nie do tej instytucji skargi dotyczącej istnienia pomocy państwa rzekomo przyznanej OPAP przez władze greckie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos i Porto Carras AE zostają obciążone własnymi kosztami, jak i kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską i Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP).
- 3) Republika Grecka pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2014 r. – Adorisiso i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-321/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Pomoc przyznana na rzecz banków w czasie kryzysu — Dokapitalizowanie SNS Reaal i SNS Bank — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Wyłączenie posiadaczy obligacji podporządkowanych — Brak interesu prawnego — Brak legitymacji procesowej — Oczywista niedopuszczalność)

(2014/C 159/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stefania Adorisiso i in. (Rzym, Włochy) i 363 pozostałych skarżących, których nazwiska są wymienione w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone, L. Dezzani, R. Sciaudone, S. Frazzani i D. Conti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2013) 1053 final z dnia 22 lutego 2013 r. dotyczącej pomocy państwa SA. 35382 (2013/N) – Niderlandy – Ratowanie SNS REAAL 2013.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Stefania Adorisiso i 363 pozostałych skarżących wymienionych w załączniku zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 10.8.2013

Odwołanie wniesione w dniu 21 lutego 2014 r. przez Carlosa Andresa i 150 innych skarżących od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-15/10 Andres i in. przeciwko EBC

(Sprawa T-129/14 P)

(2014/C 159/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlos Andres (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i 150 pozostałych skarżących (przedstawiciel: L. Levi, avocat)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie F-15/10;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań skarżących przedstawionych w pierwszej instancji, a tym samym,
 - stwierdzenie nieważności rozliczenia wynagrodzenia za czerwiec 2009 r. w zakresie, w jakim rozliczenie to stanowi w odniesieniu do skarżących pierwsze działanie wprowadzające w życie reformę systemu emerytalnego, o której zadecydowała Rada Prezesów w dniu 4 maja 2009 r. oraz stwierdzenie, w tym samym zakresie, nieważności każdego kolejnego rozliczenia wynagrodzenia, a także rozliczenia emerytury w przyszłości;
 - w razie potrzeby stwierdzenie nieważności odmownych decyzji w sprawie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy („administrative review”) i wewnętrznych zażaleń („grievance procedure”) odpowiednio z dnia 28 sierpnia 2009 r. i z dnia 17 grudnia 2009 r.;
- w konsekwencji,
 - zasądzenie od strony pozwanej zapłaty różnicy w wynagrodzeniu i w emeryturze wynikającej z ww. decyzji Rady Prezesów z dnia 4 maja 2009 r. w stosunku do stosowania uprzedniego systemu emerytalnego; tę różnicę w wynagrodzeniu i w emeryturze należy powiększyć o odsetki za zwłokę za okres od dnia 15 czerwca 2009 r. i następnie od 15 każdego miesiąca do chwili całkowitej zapłaty, przy czym wysokość odsetek zostanie ustalona na poziomie stawki EBC powiększonej o 3 punkty,
 - zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z utratą siły nabywczej, której wysokość szacuje się wstępnie ex aequo et bono na 1% miesięcznego wynagrodzenia każdego ze skarżących;
- obciążenie EBC kosztami postępowania;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 6.8 załącznika III do warunków zatrudnienia, naruszenia zasad legalności i pewności prawa oraz naruszenia art. 35 § 1 lit. e) regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia kompetencji komitetu nadzoru, naruszenia załącznika III do warunków zatrudnienia oraz mandatu komitetu nadzoru, a także naruszenia zasady dobrej wiary.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do zasięgnięcia opinii komitetu pracowniczego oraz komitetu nadzoru, naruszenia zasady dobrej wiary, naruszenia art. 45 i 46 warunków zatrudnienia, naruszenia protokołu porozumienia w sprawie stosunków pomiędzy zarządem a komitetem pracowniczym EBC, naruszenia załącznika III do warunków zatrudnienia oraz mandatu komitetu nadzoru, a także wypaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6.3 plan emerytalnego, naruszenia kontroli uzasadnienia decyzji z dnia 4 maja 2009 r., wypaczenia informacji zawartych w aktach sprawy oraz naruszenia zasady prawidłowego zarządzania finansami.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia kontroli oczywistego błędu w ocenie i wypaczenia informacji zawartych w aktach sprawy.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia obowiązku uzasadnienia, wypaczenia informacji zawartych w aktach sprawy oraz naruszenia środków dowodowych.
7. Zarzut siódmy dotyczący pominięcia odmiennego charakteru stosunku pracy na podstawie umowy i stosunku pracy na podstawie regulaminu pracowniczego, naruszenia podstawowych warunków stosunku pracy i naruszenia dyrektywy 91/533 (¹).

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia praw nabytych.

(¹) Dyrektywa Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288, s. 32).

Odwołanie wniesione w dniu 21 lutego 2014 r. przez Catherine Teughels od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-117/11 Teughels przeciwko Komisji

(Sprawa T-131/14 P)

(2014/C 159/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Catherine Teughels (Epepegem, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pełna izba), doręczonego faksem w dniu 11 grudnia 2013 r., na mocy którego oddalono wniesioną przez wnoszącą odwołanie w dniu 8 listopada 2011 r. skargę;
- rozstrzygając co do istoty wniesioną przez skarżącą do Sądu do spraw Służby Publicznej skargę, stwierdzenie jej zasadności i w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji, które były jej przedmiotem;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi do celów postępowania, a w szczególności kosztami utrzymania adresu do doręczeń, transportu i pobytu oraz wynagrodzenia adwokata, zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 2 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz art. 26 ust. 1 i 4 załącznika XIII do tego regulaminu, nieuwzględnienia praw nabytych oraz naruszenia zasad pewności prawa i niedziałania prawa wstecz, jak również braku uzasadnienia. Skarżąca utrzymuje, że:
 - Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) zastosował z mocą wsteczną wydane w 2011 r. ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego w sprawie przenoszenia uprawnień emerytalnych, gdy postanowił, że w celu ustalenia liczby lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury odpowiadającej, według wspólnotowego systemu emerytalnego, ekwiwalentowi aktuarialnemu uprawnień emerytalnych skarżącej pod rządami belgijskiego systemu emerytalnego, organ powołujący mógł skutecznie zastosować ogólne przepisy wykonawcze z 2011 r. z tego względu, że w chwili wejścia w życie tych przepisów skarżąca nie znajdowała się w „pełni ukonstytuowanej” sytuacji pod rządami ogólnych przepisów wykonawczych z 2004 r., ponieważ nie przyjęła uprzednio jej przedłożonej propozycji wyliczenia, mimo, że wniosek w sprawie przeniesienia uprawnień emerytalnych został złożony w listopadzie 2009 r., że uprawnienia skarżącej były zatem w tym czasie ostatecznie ukształtowane i że w związku z tym powinny być określone na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych z 2004 r.;
 - SSP nie uzasadnił swej analizy pod względem prawnym i nie wyjaśnił, z jakiego powodu powołane przez skarżącą w skardze przepisy regulaminu pracowniczego oraz zasady, które ustanawiają musiały zostać odrzucone w rozpatrywanej sprawie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i *patere legem quam ipse fecisti*, nieuwzględnienia praw nabytych, braku uzasadnienia, jak również naruszenia powagi oraz mocy wiążącej każdego indywidualnego aktu administracyjnego, a w szczególności decyzji wydanej w stosunku do skarżącej w dniu 29 czerwca 2010 r. Skarżąca utrzymuje, że:
- SSP niesłusznie orzekł, że sytuacja skarżącej nie była w pełni ukonstytuowana pod rządami ogólnych przepisów wykonawczych z 2004 r. w chwili wejścia w życie ogólnych przepisów wykonawczych z 2011 r. z tego względu, że skarżąca „ani formalnie nie przyjęła, ani nie odrzuciła” przedłożonej jej w dniu 29 czerwca 2010 r. propozycji wyliczenia, podczas gdy ta propozycja wyliczenia stanowiła faktyczną decyzję administracyjną, która miała ostateczny wpływ na prawa skarżącej;
 - administracja nie mogła już jednostronnie ograniczyć uprawnień wynikających z propozycji wyliczenia, która była wobec niej prawnie wiążąca;
 - SSP naruszył zasadę, zgodnie z którą ostateczny i wiążący charakter jednostronnej decyzji Komisji nie zależy od zgody jej adresata.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2014 r. – Chart przeciwko ESDZ

(Sprawa T-138/14)

(2014/C 159/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Randa Chart (Woluwé-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciel: T. Bontinck i A. Guillerme, avocats)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie odpowiedzialności ESDZ za poniesioną przez skarżącą szkodę w okresie pomiędzy październikiem 2001 r. a chwilą obecną ze względu na bezprawne zachowanie przedstawicielstwa Unii w Kairze oraz ESDZ;
- w konsekwencji:
 - w ramach żądania głównego, wypłatę R. Chart kwoty 509 283,88 EUR (pięciuset dziewięciu tysięcy dwustu osiemdziesięciu trzech euro i osiemdziesięciu ośmiu centów) tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę, z zastrzeżeniem powiększenia tej kwoty w trakcie postępowania;
 - w ramach żądania pomocniczego, wypłatę R. Chart kwoty 380 063,81 EUR (trzystu osiemdziesięciu tysięcy sześćdziesięciu trzech euro i osiemdziesięciu jeden centów) tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę od dnia 30 października 2008 r., z zastrzeżeniem powiększenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, były pracownik miejscowy w przedstawicielstwie Unii Europejskiej w Egipcie, żąda naprawienia szkody, jaką poniosła w związku z bezprawnym zachowaniem administracji europejskiej polegającym na tym, że po jej rezygnacji z pracy nie wydano jej świadectwa pracy wymaganego przez egipskie służby ubezpieczenia społecznego. Okoliczność ta uniemożliwiła skarżącej ponowne znalezienie pracy w Egipcie.

Co się tyczy zarzucanego stronie pozwanej bezprawnego zachowania, skarżąca podnosi cztery zarzuty dotyczące: naruszenia zasady dobrej administracji, naruszenia zasady rozsądnego terminu, naruszenia obowiązującego prawa egipskiego oraz naruszenia prawa do ochrony życia prywatnego.

Skarżąca utrzymuje, że bezczynność strony pozwanej spowodowała znaczącą szkodę i żąda odszkodowania oraz zadośćuczynienia.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Anastasiou przeciwko Komisji i EBC**(Sprawa T-149/14)**

(2014/C 159/41)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Harry Anastasiou (Larnaca, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, solicitor; i A. Paschalides, lawyer)*Strony pozwane:* Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— nakazanie stronom pozwanym wypłatę stronie skarżącej odszkodowania na mocy art. 268 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, że strony pozwane pozbawiły ją pieniędzy, które posiadała na koncie, ponieważ spowodowały przedwczesne zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do jej depozytu bankowego w ramach warunków związanych w pomocą finansową udzieloną Cyprowi w dniu 26 kwietnia 2013 r. na podstawie art. 13 Traktatu ustanawiającego Europejski Mechanizm Stabilności z 2012 r., w następujący sposób: a) strony pozwane „w sposób oczywisty i poważnie naruszyły granice” uprawnień, jakie im przysługują jako instytucjom UE na mocy art. 136 ust. 3 TFUE; b) bezprawnie przekazały rzeczywistą kontrolę ich funkcji jako instytucji UE; c) spowodowały przedwczesne zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do depozytów w Bank of Cyprus i Cyprus Popular Bank, który nie został przyjęty do prawa UE; d) spowodowały nałożenie ograniczeń na przepływ pieniędzy, uniemożliwiając posiadaczom depozytów wycofanie środków lub przeniesienie ich do bezpieczniejszych instytucji; i e) dokonały powyższego z naruszeniem zasad pewności prawa, równości i praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Pavlides przeciwko Komisji i EBC**(Sprawa T-150/14)**

(2014/C 159/42)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Constantinos Pavlides (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, solicitor; i A. Paschalides, lawyer)*Strony pozwane:* Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— nakazanie stronom pozwanym wypłatę stronie skarżącej odszkodowania na mocy art. 268 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, że strony pozwane pozbawiły ją pieniędzy, które posiadała na koncie, ponieważ spowodowały przedwczesne zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do jej depozytu bankowego w ramach warunków związanych w pomocą finansową udzieloną Cyprowi w dniu 26 kwietnia 2013 r. na podstawie art. 13 Traktatu ustanawiającego Europejski Mechanizm Stabilności z 2012 r., w następujący sposób: a) strony pozwane „w sposób oczywisty i poważnie naruszyły granice” uprawnień, jakie im przysługują jako instytucjom UE na mocy art. 136 ust. 3 TFUE; b) bezprawnie przekazały rzeczywistą kontrolę ich funkcji jako instytucji UE; c) spowodowały przedwczesne zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do depozytów w Bank of Cyprus i Cyprus Popular Bank, który nie został przyjęty do prawa UE; d) spowodowały nałożenie ograniczeń na przepływ pieniędzy, uniemożliwiając posiadaczom depozytów wycofanie środków lub przeniesienie ich do bezpieczniejszych instytucji; i e) dokonały powyższego z naruszeniem zasad pewności prawa, równości i praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Vassiliou przeciwko Komisji i EBC**(Sprawa T-151/14)**

(2014/C 159/43)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Costas Vassiliou (Palmier, Kongo) (przedstawiciel: C. Paschalides, Solicitor i A. Paschalides, prawnik)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— nakazanie, by pozwani naprawili poniesioną przez skarżącego szkodę na podstawie art. 268 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzi, że z winy pozwanych stracił środki pieniężne na swoim koncie bankowym, ponieważ w ramach warunków związanych z finansowym wsparciem udzielonym Cypru w dniu 26 kwietnia 2013 r. zgodnie z art. 13 traktatu o mechanizmie stabilności z 2012 r. spowodowali oni przedwczesne nałożenie instrumentu „bail-in” na jego depozyt w banku; a konkretnie: a) pozwani „w sposób oczywisty poważnie naruszyli granice” swych kompetencji jako instytucje UE na podstawie art. 136 ust. 3 TFUE; b) niezgodnie z prawem odstąpili od skutecznej kontroli swych funkcji jako instytucje UE; c) spowodowali przedwczesne nałożenie instrumentu „bail-in” na depozyty w Bank of Cyprus i Cyprus Popular Bank, który nie został wprowadzony do prawa UE; d) wprowadzili ograniczenia w przepływie pieniędzy, uniemożliwiając posiadaczom rachunków bankowych wycofanie lub przeniesienie swych funduszy do bezpieczniejszych instytucji; a także e) postąpili tak z naruszeniem zasad pewności prawa, słuszności i praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2014 r. – Medilab przeciwko Komisji i EBC**(Sprawa T-152/14)**

(2014/C 159/44)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Medilab Ltd (Nikozyja, Cypr) (przedstawiciel: C. Paschalides, Solicitor i A. Paschalides, prawnik)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— nakazanie, by pozwani naprawili poniesioną przez skarżącego szkodę na podstawie art. 268 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzi, że pozwani z winy pozwanych stracił środki pieniężne na swoim koncie bankowym, ponieważ w ramach warunków związanych z finansowym wsparciem udzielonym Cypru w dniu 26 kwietnia 2013 r. zgodnie z art. 13 traktatu o mechanizmie stabilności z 2012 r. spowodowali oni przedwczesne nałożenie instrumentu „bail-in” na jego depozyt w banku; a konkretnie: a) pozwani „w sposób oczywisty poważnie naruszyli granice” swych kompetencji jako instytucje UE na podstawie art. 136 ust. 3 TFUE; b) niezgodnie z prawem odstąpili od skutecznej kontroli swych funkcji jako instytucje UE; c) spowodowali przedwczesne nałożenie instrumentu „bail-in” na depozyty w Bank of Cyprus i Cyprus Popular Bank, który nie został wprowadzony do prawa UE; d) wprowadzili ograniczenia w przepływie pieniędzy, uniemożliwiając posiadaczom rachunków bankowych wycofanie lub przeniesienie swych funduszy do bezpieczniejszych instytucji; a także e) postąpili tak z naruszeniem zasad pewności prawa, słuszności i praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – JingAo Solar i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-157/14)**

(2014/C 159/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: JingAo Solar Co. Ltd (Ningjin, Chiny); Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd (Szanghaj, Chiny); Yangzhou JA Solar Technology Co. Ltd (Yangzhou, Chiny); Hefei JA Solar Technology Co. Ltd (Hefei, Chiny); Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd (Szanghaj); i JA Solar GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop i J. Charles, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy ono stron skarżących;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym strony skarżące utrzymują, że poprzez nałożenie środków antydumpingowych na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania wymieniono jedynie moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej, instytucje naruszyły art. 5 ust. 10 i 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi, w którym strony skarżące utrzymują, że poprzez nałożenie środków antydumpingowych na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty, które nie były objęte dochodzeniem antydumpingowym, instytucje naruszyły art. 1 i 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.
3. Zarzut trzeci, w którym strony skarżące podnoszą, że poprzez zastosowanie metodyki gospodarki nierynkowej do obliczenia marginesu dumpingu produktów pochodzących z krajów o gospodarce rynkowej instytucje naruszyły art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.
4. Zarzut czwarty, w którym strony skarżące podnoszą, że poprzez przeprowadzenie jednego dochodzenia w odniesieniu do dwóch odrębnych produktów (czyli modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniwi) instytucje naruszyły art. 1 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.
5. Zarzut piąty, w którym strony skarżące utrzymują, że poprzez nierozpatrzenie złożonych przez strony skarżące wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych instytucje naruszyły art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.
6. Zarzut szósty, w którym strony skarżące podnoszą, że poprzez niedokonanie odrębnego ilościowego określenia szkody poniesionej przez przemysł unijny, wyrządzonej zarówno przez przywóz towarów po cenach dumpingowych jak i przez inne znane czynniki, a w konsekwencji poprzez ustanowienie stawki celnej przewyższającej tę, jaka była niezbędna do naprawienia szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych, instytucje naruszyły art. 3 i 9 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – JingAo Solar i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-158/14)**

(2014/C 159/46)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strony skarżące: JingAo Solar Co. Ltd (Ningjin, Chiny); Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd (Szanghaj, Chiny); Yangzhou JA Solar Technology Co. Ltd (Yangzhou, Chiny); Hefei JA Solar Technology Co. Ltd (Hefei, Chiny); Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd (Szanghaj); i JA Solar GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop i J. Charles, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 66) w zakresie, w jakim dotyczy ono stron skarżących;
- obciążenie stron pozwanych kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym strony skarżące utrzymują, że poprzez nałożenie środków wyrównawczych na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania wymieniono jedynie moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej, instytucje naruszyły art. 10 ust. 12 i 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi, w którym strony skarżące utrzymują, że poprzez nałożenie środków wyrównawczych na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty, które nie były objęte dochodzeniem antysubsydyjnym, instytucje naruszyły art. 1 i 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009.
3. Zarzut trzeci, w którym strony skarżące podnoszą, że poprzez przeprowadzenie jednego dochodzenia w odniesieniu do dwóch odrębnych produktów (czyli modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw) instytucje naruszyły art. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2014 r. – Marzocchi Pompe przeciwko OHIM – Settima Flow Mechanisms (ELIKA)**(Sprawa T-182/14)**

(2014/C 159/47)

*Język skargi: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Marzocchi Pompe SpA (Casalecchio di Reno, Włochy) (przedstawiciel: M. Bovesi, avvocato)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Settima Flow Mechanisms (Grossolengo, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 grudnia 2013 r. (sprawa R 428/2013-2) i stwierdzenie ważności znaku towarowego ELIKA w odniesieniu do wszystkich towarów, dla których został zarejestrowany;
- przyjęcie jakiegokolwiek innego środka, jaki Sąd uzna za konieczny;
- obciążenie OHIM kosztami związanymi z niniejszym postępowaniem i z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą, w tym kosztami poniesionymi przez da Marzocchi Pompe SpA na podstawie art. 87 § 2 w związku z art. 91 lit. b) i art. 132 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Zgłoszenie międzynarodowe oznaczające Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „ELIKA” dla towarów należących do klasy 7 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 051 270.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Marzocchi Pompe SpA.

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Settima Flow Mechanisms.

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia nr 207/2009.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Stwierdzenie nieważności znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – 100% Capri Italia przeciwko OHIM – Cantoni ITC (100% Capri)

(Sprawa T-198/14)

(2014/C 159/48)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: 100% Capri Italia Srl (Capri, Italia) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani, G. Ghisletti i F. Braga)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Cantoni ITC SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i w związku z tym;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 10 stycznia 2014 r. wydanej w sprawie R 2122/2012-2;
- obciążenie OHIM kosztami w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy z elementami słownymi „100% Capri” dla towarów należących do klas 3, 18 i 25.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Cantoni ITC SpA.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy z elementem słownym „CAPRI” i krajowy znak towarowy „CAPRI” dla towarów należących do klas 3, 18 i 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Vanbreda Risk & Benefits przeciwko Komisji

(Sprawa T-199/14)

(2014/C 159/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vanbreda Risk & Benefits (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Teerlinck i P. de Bandt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 stycznia 2014 r. (sygn. Ares(2014)221245), na mocy której Komisja postanowiła nie przyjąć oferty VANBREDA RISK & BENEFITS SA w odniesieniu do części 1 zamówienia 2013/S 155-269617 (przetarg OIB.DR.2/PO/2013/062/591) i udzielić jej spółce Marsh SA;
- zarządzenie przedstawienia dokumentów, o których mowa w rozdziale III (środki organizacji postępowania) niniejszej skargi;
- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Komisji i zasądzenie od Komisji na rzecz strony skarżącej kwoty 1 000 000 EUR z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia za utratę okazji do uzyskania zamówienia, za utratę referencji i za doznaną krzywdę;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący niezgodności z prawem udzielenia przez Komisję zamówienia spółce, która z naruszeniem specyfikacji nie dołączyła do swojej oferty porozumienia/pełnomocnictwa stanowiącego, że wszyscy ubezpieczyciele należący do konsorcjum zobowiązują się do solidarnego wykonania zamówienia.

Zarzut dzieli się na trzy części dotyczące tego, że Komisja:

- naruszyła zasadę równości oferentów, art. 111 ust. 5 i art. 113 ust. 1 rozporządzenia finansowego ⁽¹⁾, a także art. 146 ust. 1 i 2, art. 149 ust. 1 oraz art. 158 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego ⁽²⁾ i postanowienia specyfikacji, uznając ofertę Marsh za zgodną, chociaż nie zawierała ona porozumienia/pełnomocnictwa należycie podpisanego przez wszystkich ubezpieczycieli należących do konsorcjum zgodnie z postanowieniami specyfikacji;
- naruszyła zasadę równego traktowania oferentów i art. 112 ust. 1 rozporządzenia finansowego oraz art. 160 rozporządzenia wykonawczego, umożliwiając Marsh dokonanie zmiany oferty po terminie składania ofert;

— naruszyła zasadę przejrzystości w związku z art. 102 ust. 1 rozporządzenia finansowego, odmawiając udzielania ścisłej odpowiedzi na pytanie, które zadała strona skarżąca, aby dowiedzieć się, czy porozumienie/pełnomocnictwo zostało podpisane przez wszystkich ubezpieczycieli uczestniczących w konsorcjum Marsh i czy dokument ten został dołączony do oferty Marsh.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).

**Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2014 r. – High Tech przeciwko OHIM – Vitra Collections
(kształt krzesła)**

(Sprawa T-161/11) ⁽¹⁾

(2014/C 159/50)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Nieminen przeciwko Radzie

(Sprawa F-81/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2010 r. — Postępowanie w sprawie awansu za 2011 r. — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Obowiązek uzasadnienia — Porównanie osiągnięć — Administratorzy zatrudnieni na stanowiskach lingwistów i administratorzy zatrudnieni na innych stanowiskach — Kwoty awansu — Stałość trwania osiągnięć)

(2014/C 159/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Risto Nieminen (Kraainem, Belgia) (przedstawiciele: początkowo C. Abreu Caldas, S. Orlandi, A. Coolen, J. N. Louis i É. Marchal, avocats, następnie C. Abreu Caldas, S. Orlandi i J.N. Louis, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Herrmann i M. Bauer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania AD 12 w postępowaniach w sprawie awansu za 2010 r. i 2011 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Risto Nieminen pokrywa własne koszty postępowania oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 29.9.2012, s. 34.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Camacho-Fernandes przeciwko Komisji

(Sprawa F-16/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Choroba zawodowa — Wystawienie na azbest i inne substancje — Komisja lekarska — Odmowa uznania zawodowego podłoża choroby, która doprowadziła do zgonu urzędnika — Prawidłowy charakter opinii komisji lekarskiej — Zasada kolegialności — Mandat — Uzasadnienie — Zasada równego traktowania)

(2014/C 159/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ivo Camacho-Fernandes (Funchal, Portugalia) (przedstawiciel: N. Lhoëst, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i V. Joris, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wspólnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego w zakresie, w jakim podtrzymuje ona brzmienie projektu decyzji odmownej w sprawie uznania zawodowego podłoża choroby, w wyniku której zmarła małżonka skarżącego, była urzędniczką.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ivo Camacho-Fernandes pokrywa własne koszty postępowania oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 13.4.2013, s. 40.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Rouffaud przeciwko EEAS

(Sprawa F-59/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego do zadań pomocniczych — Zmiana kwalifikacji umowy — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Zasada zgodności — Zmiana podstawy zarzutów)

(2014/C 159/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thierry Rouffaud (Ixelles, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. Coolen, É. Marchal, S. Orlandi i D. Abreu Caldas, następnie adwokaci S. Orlandi i D. Abreu)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i M. Silva, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o oddaleniu wniosku skarżącego o zmianę kwalifikacji zawartych z nim kolejnych umów na czas określony na umowę na czas nieokreślony oraz uznania okresu przepracowanego w charakterze członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych za okres przepracowany w charakterze członka personelu kontraktowego

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Thierry Rouffaud pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 10.8.2013, s. 14.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Colart i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-87/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Reprezentacja personelu — Porozumienie ramowe między Parlamentem a organizacjami związkowymi i zawodowymi instytucji — Komitet wykonawczy związku zawodowego — Kwestionowanie w ramach związku zawodowego legitymacji i tożsamości osób wchodzących w skład komitetu wykonawczego — Prawo dostępu do elektronicznej skrzynki pocztowej udostępnionej przez instytucję związkowi zawodowemu — Odmowa ponownego ustalenia praw przez instytucję lub uchylenia wszelkiego prawa dostępu do elektronicznej skrzynki pocztowej — Interes prawny — Oczwista niedopuszczalność)

(2014/C 159/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Colart i in. (Bastogne, Belgia) (przedstawiciele: A. Salerno i B. Cortese, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego w sprawie nowego rozdziału praw dostępu do skrzynki pocztowej związku zawodowego SAFE.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Philippe Colart, J.M. Bras, S. Corthout, D. Decoutere, G. Dony, L. Garzone, Y. Kemmerling-Linssen, G. Manzella i Ph. Vienne pokrywają własne koszty postępowania oraz zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013, s. 69.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Strack przeciwko Komisji

(Sprawa F-118/07) ⁽¹⁾

(2014/C 159/55)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 22.12.2007, s. 49.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Strack przeciwko Komisji

(Sprawa F-61/09) ⁽¹⁾

(2014/C 159/56)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 15.8.2009, s. 36.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL